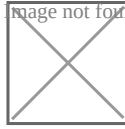

Μαρτυρίες Μοναχής Ακακίας (Πρώτη Μαρτυρία)

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Image not found or type unknown

εκ της Ιεράς Μονής Αγίας Τριάδος, στο Μάτι της Αττικής. Η συνέντευξη δόθηκε την 1η Οκτωβρίου του 2015 και κατεγράφει από την καθηγήτρια κ. Θεώνη Α. Τασσοπούλου από την Αγγλία

Μοναχή Ακακία: Πέρσι, στις 26 Νοεμβρίου 2014, στην εορτή του Οσίου Σοφιανού, επισκόπου Δρυϊνουπόλεως δεν βρίσκαμε ιερέα, για να μας τελέσει Θ. Λειτουργία. Νωρίς το πρωί εμφανίσθηκε από το πουθενά ο γνωστός στην Μονή μας π. Νεκτάριος Πέττας. Εκείνη την ημέρα δεν είχαμε καμμία φυλλάδα, για να του δώσουμε για τον Όσιο Σοφιανό. Ο π. Νεκτάριος παρ' όλο που λειτουργούσε εκείνη την στιγμή, έδειξε την μεγάλη του στενοχώρια, διότι, όταν το 2009 είχε τυπώσει την Ακολουθία, μας είχε δώσει ως ευλογία τρία κιβώτια με τον βίο και την

πανηγυρική Ακολουθία του Οσίου Σοφιανού, αλλά συνέχισε την Λειτουργία. Στενοχωρήθηκε πολύ, όπως και εμείς στενοχωρηθήκαμε πολύ, αλλά και η ίδια πάρα πολύ στενοχωρήθηκα σαν να έφταιγα εγώ, γιατί και στα χέρια μου ήλθε αυτή η φυλλάδα και την έδωσα, για να γίνει γνωστός ο Όσιος Σοφιανός. Συνέχισε ο π. Νεκτάριος την Λειτουργία και σε κάποια στιγμή, καθώς διάβαζε ευχές τις μετουσίωσης στην Αγία Τράπεζα σκυμμένος και εγώ ήμουν αφοσιωμένη, την ίδια στιγμή στα τελούμενα, στην Αγία Τράπεζα, δίπλα δεξιά του, βλέπω έναν ιερέα να στέκεται αμίλητος, να τον κοιτάζει και να ακούει τις ευχές. Ποτέ μου δεν έχω δει κάτι αποκαλυπτικό και αναρωτιόμουν ποιος άραγε να είναι, αφού δεν έχουμε ιερέα άλλο εδώ; Κάνω τον σταυρό μου, τα χάνω, τον κοιτάζω εντατικά και προσεκτικά ακόμα πιο πολύ, φεύγει το βλέμμα μου από τον π. Νεκτάριο, προσέχω τον ιερέα τον άλλο, τον προσέχω, τον προσέχω καλά. Έμεινε τυπωμένη η μορφή του πριν ακόμη τον χάσω, γιατί έσβηνε... λίγο, λίγο, λίγο, έσβηνε, χάθηκε, χωρίς να φύγει, χωρίς καν να κινηθεί.

Αμέσως σκέφθηκα ότι θα ήταν ο Άγιος Σοφιανός, που εόρταζε και έχουμε και την λειψανοθήκη του στο Παρεκκλήσιο αυτό, που βρίσκεται στο κτήριο, όπου είναι τα κελλιά μας, της Παναγίας μας, «Ρόδον το αμάραντον». Δεν είμαι βεβαίως εγώ άξια να δω τον Άγιο Σοφιανό, αλλά ήλθε στην στιγμή που ήμουν τόσο στενοχωρημένη και στενοχωρημένος και ο π. Νεκτάριος, που είπα πως ο Άγιος Σοφιανός παρουσιάσθηκε, που δεν είχαμε την φυλλάδα του, για να λειτουργήσει ο π. Νεκτάριος, γιατί χρειαζόταν το βιβλίο, ώστε να συνεχίσει την Λειτουργία του Αγίου Σοφιανού. Σκέφτηκα λοιπόν πως ο Άγιος Σοφιανός βρέθηκε μπροστά του, για να συλλειτουργήσει μαζί του. Αισθάνθηκα πως δεν είμαι άξια να τον δω, αλλά μου πέρασε και εμένα η στενοχώρια με την σκέψη αυτή. Όλο αυτό το διάστημα, ο χρόνος, γιατί τώρα πλησιάζει να έλθει χρόνος, έμεινα με αυτή την σκέψη. Δίσταζα να το πω σε κανέναν, ούτε στην γερόντισσά μας Μοναχή Μαρία δεν είπα ο, τι είδα, γιατί δεν είμαι άξια. Το ξαναλέω, στον ύπνο μου έχω δει πολλά όνειρα, αλλά να δω όραμα ποτέ, δεν έχω δει και δεν ήθελα να το πω και, όσες φορές το έχω σκεφτεί, κάνω τον Σταυρό μου και λέω να με συγχωρέσει ο Θεός για αυτό που είδα. Δεν το είχα πει.

Και ξαφνικά σήμερα, 1η Οκτωβρίου 2015, μου φέρατε, καλή μου κυρία Θεώνη, από την Αγγλία στα χέρια μου το βιβλίο του αγιορείτου Γέροντος π. Μαξίμου του Ιβηρίτου, που έχει τίτλο: «Νέαι ηγιασμένοι μορφαί εις τον αμπελώνα του Κυρίου. π. Νικόλαος Πέττας (1941-4.1.2000) και η πρεσβυτέρα του Ανθή (1943-6.12.2012)». Όπως το ανοίγω από την πίσω πλευρά στην σελίδα 89, πέφτει το μάτι μου κατευθείαν ένα ασπρόμαυρο πορτρέτο, όπου αναγράφεται «Ο Δίκαιος Σημειοφόρος Ιερέυς Νικόλαος Πέττας», που μου φάνηκε σαν να είναι αγιογραφία όχι φωτογραφία. Εκείνη την στιγμή στέκομαι και λέω: «Κάπου τον έχω δει. Που όμως

τον έχω δει!». Θυμήθηκα ότι αυτός ήταν ο Άγιος Σοφιανός! Πως γίνεται αυτό; Είπα: «Τι παράσταση είναι αυτή;». Και, όταν μου είπατε ότι την έχουν ζωγραφίσει στο Άγιο Όρος, δεν μπορώ να το πιστέψω. Συγκινημένη, τόση ώρα την κοίταζα και την κοίταζα και δεν σας έλεγα τίποτα. Μπορεί να με βλέπατε. Την προσκύνησα σαν άγιο πνευματικό και σκέφτηκα ότι αυτή η φωτογραφία, αν το εικονιζόμενο πρόσωπο αγιοκαταταχθεί, αυτή να βάλουν, αυτή την φωτογραφία να κρατήσουν ως πρότυπο.

Θεώνη: Δηλαδή τον είχατε δει να συλλειτουργεί με τον γιό του τον π. Νεκτάριο, και νομίζατε ότι ήταν ο Άγιος Σοφιανός;

Μοναχή Ακακία: Ναι, γιατί εκείνη την στιγμή χάθηκε η φυλλάδα και πήρα την στενοχώρια, γιατί ο π. Νεκτάριος δεν είχε να συνεχίσει την Λειτουργία του Αγίου Σοφιανού και είπα πως ήλθε στην Λειτουργία ο Άγιος Σοφιανός. Δεν ήμουν άξια, αλλά ήταν άξιος ο π. Νεκτάριος και ήλθε. Όχι ότι εγώ είμαι άξια να δω τον Άγιο Σοφιανό και δεν τον μελέτησα ποτέ. Δεν μου είχε περάσει όμως από την σκέψη μου. Συνεχώς μου ερχόταν αυτή η σκέψη πάντα, όταν θυμόμουν τον π. Νεκτάριο ότι ήταν κοντά του ο Άγιος Σοφιανός. Τώρα κατάλαβα ότι δεν ήμουν βεβαίως άξια να δω τον Άγιο Σοφιανό, αλλά τον πατέρα του π. Νεκταρίου, σαν να του έλεγε «Μην στενοχωριέσαι, είμαι εγώ κοντά σου και συλλειτουργώ, αφού δεν έχεις την φυλλάδα». Δεν είναι έτσι;

Θεώνη: Πείτε μου άλλη μία φορά αδελφή, πως σας λένε, από ποιο μοναστήρι είστε και ποιά είναι η Ηγουμένη σας.

Μοναχή Ακακία: Ακακία, από την Αγία Τριάδα Λύρειο, Ραφήνα, Μάτι –έχουμε δύο διευθύνσεις- Νέο Βουτσά, Μάτι Αττικής.

Θεώνη: Και την Ηγουμένη σας, που μας έδωσε πριν από λίγο την άδεια να πάρουμε αυτή την συνέντευξη, πως την λένε;

Μοναχή Ακακία: Γερόντισσα Μαριάμ.

Μοναχή Ακακία: Εγώ συνήθως δεν μιλάω, δεν μπορώ να μιλάω, είμαι 89 ετών.

Θεώνη: Σοβαρά;

Μοναχή Ακακία: Ναι!

Θεώνη: Αδελφή, αν ποτέ εκδοθεί βιβλίο για τον π. Νικόλαο η αν γίνει κάποιο συνέδριο η γραφεί κάποιο άρθρο σε περιοδικό η εφημερίδα, σας πειράζει αυτά, που μου είπατε, να τα γράψουμε;

Μοναχή Ακακία: Δεν με πειράζει εμένα, αλλά θέλω να πω ότι δεν τα έχω πει σωστά και καλά [δείχνει το στόμα της, υποδηλώνοντας ότι έχει πρόβλημα στην ομιλία], δεν τα λέω σωστά και καλά να τα διορθώσετε!

Θεώνη: Μιά χαρά τα είπατε. Σας ευχαριστώ πολύ.